Р Е Ш Е Н И Е
№ 3496

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 24 състав,** в публично заседание на 12.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **11318** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128, ал. 1, т. 7 от АПК.

Образувано е по искова молба на ДИРЕКТОРА НА ДИРЕКЦИЯ „МИГРАЦИЯ“ – МВР с искане за обезсилване на решение № 13695/21.12.2013 г. на Върховен административен съд /ВАС/, постановено по адм. дело № 6202/2013 г., в частта, с която се отменя наложената със заповед № ЗМД-123/28.03.2013 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР принудителна административна мярка „забрана за влизане в Република Б.“.

В исковата молба се излагат доводи за недопустимост на съдебното решение, тъй като ВАС е извършил действия в нарушение на принципа на двуинстанционност на съдебните производства по АПК. Възразява се, че заповедите, с които се налага принудителна административна мярка „забрана за влизане в Република Б.“ на основания, различни от визираните в чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/ са изключени от категорията заповеди, които по смисъла на чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ подлежат на обжалване пред ВАС. Ищецът счита, че като е приел и разгледал спора по същество ВАС е постановил недопустимо в оспорената му част решение, поради противоречие с чл. 131, чл. 132, ал. 1 и чл. 134, ал. 1 от АПК. Претендира се обезсилване на решението на ВАС в частта, което с която се отменя наложената със заповед № ЗМД-123/28.03.2013 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР принудителна административна мярка „забрана за влизане в Република Б.“ и изпращане на делото на компетентния съд.

Ответникът – Д. А. – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба и счита същата за неоснователна по съображения, подробно изложени в писмени бележки.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № З.-123/28.03.2013 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл. 42, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 42з, ал. 1 и ал. 3 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, са наложени принудителни административни мерки „експулсиране“ от Република Б. и „забрана за влизане в Република Б.“ за срок от 5 години на лицето Д. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Т..

Цитираната заповед е била обжалвана от Д. А., чрез пълномощника му адв. К., пред ВАС и е образувано адм. дело № 6202/2013 г. Със съдебно решение № 13695/21.10.2013 г., постановено по адм. дело № 6202/2013 г., тричленен състав на ВАС, Седмо отделение, е отменил заповед № ЗМД-123/28.03.2013 г. на директора на Дирекция „Миграция“, с която на Д. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Т., са наложени принудителни административни мерки „експулсиране“ от страната и „забрана за влизане в Република Б. за срок от 5 години“, като незаконосъобразна. Решението на ВАС е окончателно.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е процесуално допустима – предявен е установителен иск с предмет обезсилване на съдебно решение, постановено от ВАС. Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 7 от АПК на административните съдилища са подведомствени всички дела по искания за обявяване на нищожност, обезсилване или отмяна на решения, постановени от административните съдилища. Цитираната разпоредба не поставя като условие за допустимост на иска степента на съда, постановил съдебния акт. Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу съдебен акт, който е неблагоприятен за него.

Разгледана по същество исковата молба е неоснователна по следните съображения:

С разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 7 от АПК е предвидена възможност за обявяване на нищожност, обезсилване или отмяна на решения, постановени от административните съдилища, извън регламентирания в Глава Д. на АПК институционен контрол, и извън извънредния способ на отмяна, предвиден в Глава Ч.. Законът не дава дефиниция на нищожните съдебни решения. В правната теория и съдебната практика е изяснено, че нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на право-раздавателната власт на съда и формата на постановеното решение, че те се отразяват на валидността на съдебния акт. Такива са актовете /решения или определения/, постановени от съд в ненадлежен състав или от лице, което не е овластено да издава съдебни актове; решения по въпроси, които са извън правораздавателната власт на съда; абсолютно неразбираеми актове или такива, които не са в писмена форма, или пък не са подписани поради отказ на болшинството от състава да стори това. На обезсилване от своя страна подлежат актове, които са постановени в едно недопустимо производство. Съгласно правната доктрина недопустими са съдебните актове, когато са постановени по недопустим иск - при

липса на правен интерес, когато искът е бил предявен от нелегитимиран ищец или спорът вече е решен със сила на пресъдено нещо; когато съдът е бил десезиран от разглеждането на правния спор; когато решението е постановено срещу ненадлежна страна; когато съдът е постановил решение в повече от предмета на спора или спрямо лице, което не е било страна в спора, както и когато решението е постановено по непредявен иск.

В процесния случай настоящият съдебен състав намира, че съдебният акт е постановен от надлежен съдебен орган, в надлежния състав и в пределите на правораздавателната му власт. Съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ само заповедите за отнемане на правото на пребиваване в Република Б. на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1, за налагане на забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 и за експулсиране подлежат на обжалване пред ВАС, чието решение е окончателно. Действително, в процесния случай оспорената пред ВАС заповед в частта и за налагане на принудителна административна мярка „забрана за влизане в Република Б.“ за срок от 5 години е издадена на основание чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, а не на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради и което, при съобразяване на нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ, е подлежала в тази си част на съдебен контрол пред Административен съд – София град. В съответствие обаче с разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ГПК, приложима субсидиарно на основание чл. 144 от АПК, възражение за родова неподсъдност на делото може да се прави до приключване на производството във втората инстанция и може да се повдига и служебно от съда. Съгласно ал. 3 на чл. 119 от ГПК във всички случаи извън тези по ал. 1 и ал. 2 възражение за неподсъдност на делото може да се прави само от ответника и най-късно в срока за отговор на исковата молба. В конкретния случай видно от приложените по делото протоколи от проведени открити съдебни заседания на 10.06.2013 г. и 23.09.2013 г. по адм. дело № 6202/2013 г. по описа на ВАС ищецът, чрез процесуалните си представители, не е направил възражение за родова неподсъдност на делото пред ВАС. Т. възражение не е направено също така и в приложената по адм. дело № 6202/2013 г. по описа на ВАС молба-становище рег. № ХВ-6669/22.07.2013 г. на пълномощника на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, както и не е направено от някоя от другите участващи страни в съдебно-административното производство, поради и което не следва в настоящото съдебно производство по пътя на предявяване на иск с правно основане чл. 128, ал. 1, т. 7 от АПК да се прави такова възражение от ищеца – ответник в производството по адм. дело № 6202/2013 г. по описа на ВАС.

Съдебното решение е изготвено и в изискващата се от закона писмена форма и е подписано. Съдържанието му е точно и ясно, както и същото е постановено в производство, образувано по жалба на настоящия ответник срещу заповед, издадена от ищеца, чийто и адресат е ответника Д. А., и следователно производството не е недопустимо.

По изложените доводи настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на ДИРЕКТОРА НА ДИРЕКЦИЯ „МИГРАЦИЯ“ – МВР с искане за обезсилване на решение № 13695/21.12.2013 г. на Върховен

административен съд, постановено по адм. дело № 6202/2013 г., в частта, с която се отменя наложената със заповед № ЗМД-123/28.03.2013 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР принудителна административна мярка „забрана за влизане в Република Б.“.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: